

har talt, og det blev, som det blev, og derfor skal vi nu i gang.

Man kan altid regne med CD, når det drejer sig om nødvendighedens lov, vil jeg så sige til statsministeren, som jo inviterede til samarbejde. Og der er vel ingen, der i dag kan overskue, hvor højt alarmklokkerne ringer rundt omkring, og hvor meget de røde lamper blinker eller ikke blinker. Det vil ofte være et fortolkningsspørgsmål og en politisk afgørelse. Men i hvert fald kan jeg huske fra firserne, hvor nemt det var at få sat det hele i stå ved at gå for hårdt til den, og det vil vi i hvert fald opfordre regeringen til at være meget påpasselig med.

Og jeg er sikker på, at regeringen overvåger situationen og holder nøje øje med, hvordan de forskellige gryder befinder sig på gasblussene, og at der ikke er noget, der koger over. Og det er der også andre i Folketinget der gør. Men man skal endelig passe på nu ikke at lade sig rive med til at ødelægge en masse, som det altså tog 7 år at få genoprettet. For man kan godt sætte Danmark i stå, men det er unægtelig svære at få gang i det hele igen.

I den forbindelse må man vel også sige, at det ikke har meget med betalingsbalancen at gøre at tage boligstøtten fra nogle pensionister – mig bekendt bliver den ikke udbetalt i udenlandsk valuta endnu – eller at forkorte dagpengeperioden. Det er nok så vigtigt at holde fast i, hvad der skal gøres af den ene eller den anden eller den tredje grund.

Jeg vil med det samme sige, at CD jo altid har været at finde, når vi skulle drøfte besparelser, der var nødvendige. For en krone er ikke bare en krone, og det er ikke ligegyldigt, hverken når man giver den ud, eller når man skal spare den. Og vi er endnu ikke overbeviste om, at alle de forslag, regeringen er kommet med, er nødvendige, er rimelige og er skruet sammen på den rigtige måde, men det vender vi tilbage til. Men man vil i hvert fald finde CD på den linje, der siger: Ja, hvis det er nødvendigt, så må vi gøre noget. Og det kan regeringen regne med at vi vil medvirke til, også i de drøftelser om den kommende finanslov, der snart skal i gang.

Som sagt deltager vi gerne i de runder, men – og det var måske dér, jeg følte at statsministerens tale havde en skævhed i år – der blev talt meget om trimninger og justeringer og slankninger og moderniseringer, og hvad det nu hedder alt sammen, af den offentlige sektor og velfærdssamfundet og om, at nu må vi rette ind, og nu må vi gøre ditten og datten.

Det kan være rigtigt. Noget af det lyder ikke umiddelbart særlig tiltalende, men vi afviser det ikke på forhånd.

Jeg må dog sige om dagpengeperioden, at det er muligt, at det er et signal, man vil give, og det er muligt, at det ikke har den store praktiske betydning, men vi siger stadig væk fra CD's side, som vi har gjort det i årevis, uden at det har vundet stort gehør i regeringspartierne: Er man nu overhovedet sikker på, at man har fundet det kit, der kan låse det sammen, at man på den ene side har masser af muligheder for at oprette nogle servicejob rundt omkring i den private sektor og i den offentlige sektor og i private hjem og på den anden side må erkende, at de nok ikke kan aflønnes med mere end 50, 60, 70 kroner i timen og at folk, der bliver beskattet i Danmark, jo ikke kan leve af dét, og at man derfor må finde en model, der gør, at de kan leve, som om de i hvert fald havde en mindsteløn.

Jeg har selvfølgelig herindenfor CD's oprindelige forslag om jobfradraget. Og det kan godt være, at det ikke er den model, der kan komme igennem, men jeg efterlyser stadig væk den mekanisme, der kan få det her til at hænge sammen, for så tror jeg på, at vi kan få de mange, som ikke har den store uddannelse, som ikke har det store incitament, og som vi i alt for stort omfang snyder ved at lokke dem ind, med. Det er 58-årige, 56-årige kvinder, der bliver lukket ind, og hvor der bliver sagt: Ja, du skal bare have et edb-kursus, så skal du såmænd nok komme i gang. Men med hvad? Der står 600 før hende, der i nogens øjne er langt dygtigere til at gå ind og tage den slags job.

Derimod er der en hamrende mangel på hænder rundt omkring, og når statsministeren nævner, at folk er glade for den offentlige sektor – det glædede statsministeren, og det glæder såmænd også CD – så må jeg bare sige, at det er jo ikke givet, at glæden varer ved, hvis kommunerne som bebudet – vi kender ikke resultatet endnu – går ud og netop rammer ned de steder, som folk i virkeligheden gerne vil betale mere for. Der var engang en Århusborgmester, der sagde, at 80 pct. af befolkningen ønsker bedre service og 80 pct. af befolkningen ønsker lavere skatter, og det hænger ikke sammen.

Jeg tror, at på disse områder – de ældre, børnene og de gamle – dér vil folk gerne have en bedre service. Jeg tror, det er dem fuldstændig ligegyldigt, om den er offentlig eller privat. De vil have nogle serviceydelser, som de har brug